

מסכת פסחים

פרק א

א. אור לארבעה עשר, בודקין את החמץ לאור הנר. כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין צריך בדיקה. ולמה אמרו שתי שורות במרתף, מקום שמכניסין בו חמץ. בית שמאי אומרים, שתי שורות על פני כל המרתף. ובית הלל אומרים, שתי שורות החיצונות שהן העליונות:

ב. אין חוששין שמא גררה חלדה מבית לבית וממקום למקום, דאם כן, מחצר לחצר ומעיר לעיר, אין לדבר סוף:

ג. רבי יהודה אומר, בודקין אור ארבעה עשר ובארבעה עשר שחרית ובשעת הבעור. וחכמים אומרים, לא בדק אור ארבעה עשר, יבדק בארבעה עשר. לא בדק בארבעה עשר, יבדק בתוך המועד. לא בדק בתוך המועד, יבדק לאחר המועד. ומה שמשייר, נתיחנו בצנעא, כדי שלא יהא צריך בדיקה אחריו:

ד. רבי מאיר אומר, אוכלין כל חמש, ושורפין בתחלת שש. ורבי יהודה אומר, אוכלין כל ארבע, ותולין כל חמש, ושורפין בתחלת שש:

ה. ועוד אמר רבי יהודה, שתי חלות של תודה פסולות מנחות על גג האצטבא. כל זמן שמנחות, כל העם אוכלים. נטלה אחת, תולין, לא אוכלין ולא שורפין. נטלו שתיהן, התחילו כל העם שורפין. רבן גמליאל אומר, חלין נאכלין כל ארבע, ותרומה כל חמש, ושורפין בתחלת שש:

ו. רבי חנינא סגן הכהנים אומר, מימיהם של כהנים לא נמנעו מלשורף את הבשר שנטמא בולד הטמאה עם הבשר שננטמא באב הטמאה, אף על פי שמוסיפין טמאה על טמאתו. הוסיף רבי עקיבא ואמר, מימיהם של כהנים לא נמנעו מלהדליק את השמן שנפסל בטבול יום בנר שננטמא בטמא מת, אף על פי שמוסיפין טמאה על טמאתו:

ז. אמר רבי מאיר, מדבריהם למדנו, ששורפין תרומה טהורה עם הטמאה בפסח. אמר לו רבי יוסי, אינה היא המדה. ומוזים רבי אליעזר ורבי יהושע, ששורפין זו לעצמה וזו לעצמה. על מה נחלקו, על התלויה ועל הטמאה, שרבי אליעזר אומר, תשורף זו לעצמה וזו לעצמה, ורבי יהושע אומר, שתיהן כאחת:

